

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.644 van 29 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 november 2008 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BAELE, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekers dienden, teneinde hun Belgische vader te kunnen vervoegen, op 30 juni 2008 een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een visum type D.

1.2. Op 14 november 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid twee identieke beslissingen waarbij de gevraagde visa geweigerd werden. Deze beslissingen, die verzoekers op 20 november 2008 ter kennis werden gebracht, luiden als volgt:

“(…) Betrokkenen kunnen zich niet beroep op de richtlijnen van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Overwegende dat Dienst Vreemdelingenzaken visumaanvragen ontving op naam van (O.A.M.), geboren op 14/04/1983, en (O.A.Z.), geboren op 20/07/1981, om hun vader (O.A.A.), geboren in 1963, te vervoegen; Overwegende enerzijds dat er bewijzen werden voorgelegd van geldstortingen door de vader aan beide aanvragers, overwegende anderzijds dat er geen enkel sluitend document werd voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkenen geen enkele vorm van inkomen genieten in eigen land; Overwegende daarenboven dat de heer (O.A.Z.) zowel op de visumaanvraag, als op het paspoort, als op het administratieve attest, als op het uittreksel van het strafregister staat ingeschreven als zijnde arbeider van beroep; Overwegende eveneens dat de heer (O.A.M.) zowel op de visumaanvraag, als op het paspoort, als op het administratieve attest, als op het uittreksel van het strafregister staat ingeschreven als zijnde behanger van beroep; Overwegende tot slot dat evenmin aangetoond werd dat de vader in België over voldoende bestaansmiddelen beschikt om twee bijkomende perso(nen) ten laste te nemen aangezien het dossier enkel een paar loonfiches van mijnheer bevat; Overwegende echter dat deze loonfiches variëren tussen 2092 en 1587 euro en dat mijnheer reeds zijn echtgenote en drie meerderjarige kinderen in België ten laste heeft; Bijgevolg is op onvoldoende wijze aangetoond dat betrokkenen ten laste zijn van hun vader in België. Bijgevolg worden de visa geweigerd. (...)”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. De rechtspleging.

2.1. De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

2.2. In fine van het verzoekschrift vragen verzoekers *“de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen.”*

Overeenkomstig artikel 39/82, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dient de vordering tot schorsing in een en dezelfde akte als het beroep tot nietigverklaring te worden ingesteld. In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Indien aan deze pleegvorm niet is voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te omvatten. De Raad stelt vast dat verzoekers een verzoekschrift hebben ingediend met als opschrift *‘verzoekschrift houdende een beroep tot nietigverklaring’*. Gelet op het voorgaande dient de Raad vast te stellen dat enkel een verzoek tot nietigverklaring op rechtsgeldige wijze werd ingesteld.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder werpt op dat het beroep onontvankelijk is, omdat verzoekers in gebreke blijven om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voren te brengen. Verweerder stelt, met verwijzing naar artikel 39/69, § 1, van de Vreemdelingenwet, naar doctrine en naar rechtspraak van de Raad van State, dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekers hieraan niet voldoen, aangezien verzoekers slechts aanvoeren dat de motieven onvoldoende zijn gefundeerd.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de schending van de materiële motiveringsplicht aangevoerd wordt. Tevens wordt uitvoerig uiteengezet waarom verzoekers van mening zijn dat voormeld beginsel van behoorlijk bestuur geschonden werd. De Raad besluit derhalve dat de gegeven uiteenzetting beantwoordt aan het begrip middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

De exceptie wordt verworpen.

4. Gegrondheid van het beroep.

4.1. In zoverre verzoekers aanvoeren dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende gefundeerd zijn, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de visumaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis §§ 2 en 4, van de Vreemdelingenwet, samen met de artikelen 40ter en 42 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwant in de neergaande lijn van een Belgisch onderdaan, op voorwaarde dat deze bloedverwant beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of ten laste is van deze onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dient bijgevolg niet enkel de afstammingsband te verifiëren, hij dient ook na te gaan of de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen beroept effectief ten laste is van de Belgische ascendent. De vraag of een persoon ten laste is vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen.

De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid motiveerde dat verzoekers om twee redenen niet kunnen beschouwd worden als zijnde ten laste van hun Belgische vader. Enerzijds wordt gesteld dat geen sluitend bewijs werd voorgelegd waaruit blijkt dat zij geen eigen inkomen genieten in hun land van herkomst, anderzijds wordt opgemerkt dat de vader van verzoeker zelf, gelet op de voorgelegde stukken, over een onvoldoende inkomen beschikt om twee bijkomende personen ten laste te nemen.

Inzake het eerste motief dat de bestreden beslissing onderbouwt, stellen verzoekers dat het bewijs werd geleverd dat hun vader geldstortingen deed en dat uit administratieve certificaten afgeleverd door het ministerie van Binnenlandse Zaken van Marokko blijkt dat zij geen enkel beroep of geen enkele functie uitoefenen.

Uit het feit dat verzoekers, die respectievelijk zesentwintig en zevenentwintig jaar oud zijn en bij hun visumaanvraag zelf aangaven behanger en arbeider te zijn, tijdelijk geen beroep uitoefenen kan evenwel niet afgeleid worden dat de stelling van het bestuur dat niet het bewijs geleverd werd dat verzoekers over geen eigen inkomen beschikken kennelijk onredelijk is. Een inkomen vloeit immers niet noodzakelijkerwijs voort uit arbeid.

Het is evenmin kennelijk onredelijk - nu uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat de voorgelegde stortingsbewijzen betrekking hebben op bescheiden bedragen en dateren van 2007 - te oordelen dat de stortingsbewijzen niet toelaten vast te stellen dat verzoekers ten laste zijn van hun vader.

Wat betreft het tweede motief dat de bestreden beslissingen schraagt, betogen verzoekers dat voor de berekening van het inkomen van hun vader geen rekening gehouden werd met het gegeven dat hun vader naast zijn inkomen uit een vaste tewerkstelling, ook nog kan genieten van een kinderbijslag ten bedrage van 1240,98 euro, dat een in België verblijvende

broer van verzoekers zijn nettoloon van ongeveer 1200 euro aan zijn vader afstaat en dat de vaste kosten van het gezin in België beperkt zijn daar de huurbijdrage slechts 513,37 euro bedraagt.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt echter dat verzoekers zich beperkten tot het neerleggen van de loonfiches van hun vader waaruit een loont blijkt dat varieert tussen 1587 en 2092 euro. Verzoekers hebben nagelaten de andere inkomsten waarover hun vader zou kunnen beschikken aan het bestuur kenbaar te maken, zodat het bestuur er geen rekening mee kon houden. Het is voorts niet kennelijk onredelijk om, gelet op de gezinstoestand van de vader van verzoekers en op basis van de door verzoekers ter beschikking gestelde stukken, te motiveren dat het inkomen van de vader van verzoekers onvoldoende is om twee bijkomende personen ten laste te nemen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2. Waar verzoekers in hun repliekmemoirie nog een schending aanvoeren van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden vastgesteld dat dit middel niet was opgenomen in het inleidende verzoekschrift en gelet op de rechten van de verdediging, niet op ontvankelijke wijze voor het eerst kan aangevoerd worden in het kader van de repliekmemoirie (RvS 25 maart 2002, nr. 105.054; A. WIRTGEN, *Raad van State, I. afdeling administratie, Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen*, Brugge, die Keure, 2004, 42-43.)

4.3. Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.